

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

BİRİNCİ BÖLÜM
KARAR

SERPİL BODUR BAŞVURUSU

Başvuru Numarası : 2019/10793
Karar Tarihi : 19/1/2023

Başkan : Hasan Tahsin GÖKCAN
Üyeler : Yusuf Şevki HAKYEMEZ
Selahaddin MENTEŞ
İrfan FİDAN
Muhterem İNCE

Raportör : Fatma Burcu NACAR YÜCE
Başvurucu : Serpil BODUR
Vekili : Av. Necla Tuğba TUĞRUL

L. BAŞVURUNUN ÖZETİ

1. Başvuru; işçilik alacağı nedeniyle açılan davaların aynı maddi olaya dayanılmak suretiyle açılan başka davalarda verilen kararlardan aksi bir sonuca ulaşılarak reddedilmesi nedeniyle hakkaniyete uygun yargılanma hakkının, yargısal sürecin uzun sürmesi nedeniyle de makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği iddialarına ilişkindir.

A. Başvurucunun Açtığı Dava ve Bireysel Başvuruya Konu Dava Süreci

2. Başvurucu 2/3/2007 ile 23/7/2008 ve 29/6/2009 ile 15/2/2014 tarihleri arasında iki dönem hâlinde A Dijital Elektrik Telekomünikasyon Uydu Sistemleri İnşaat Dekor Sanayi Ticaret Limitet Şirketinde (A Dijital Şti.) aşçı olarak çalışmıştır.

3. Başvurucu, iş akdinin haksız feshedildiğini ileri sürerek işçilik alacaklarının (kadem ve ihbar tazminatları, ücret, fazla mesai ücreti, genel tatil ücreti, izin ücreti, asgari geçim indirimi alacağı) tahsiline karar verilmesi istemiyle 26/2/2014 tarihinde dava açmıştır. Dava dilekçesinde başvurucu, davalı olarak A Dijital Şti. yanında Krea İçerik Hiz. ve Prod. A.Ş.yi (Krea A.Ş.) de göstermiştir. Dilekçesinde başvurucu; Krea A.Ş.nin emir ve talimatları doğrultusunda diğer davalı A Dijital A.Ş.ye ait işyerinde çalıştığını, A Dijital Şti.nin Krea A.Ş.nin alt firması olduğunu ileri sürmüştür.

4. Davayı inceleyen İstanbul Anadolu 10. İş Mahkemesi (Mahkeme) 19/1/2016 tarihli kararıyla Krea A.Ş. yönünden davanın husumet nedeniyle reddine; A Dijital Şti. yönünden ise kısmen kabulüne, kısmen reddine karar vermiştir.

5. Karar gerekçesinde; davalı şirketler arasında yetkili satıcılık ve yetkili teknik servis hizmetleri sözleşmesi bulunduğu, davalı A Dijital Şti.nin bu sözleşmeler kapsamında diğer davalı Krea A.Ş.nin ürünlerinin satışı, kurulumunun yapılması ve teknik servis hizmetlerinin verilmesi işlerini yaptığı ifade edilmiştir. Kararda; davalı A Dijital A.Ş.nin

faaliyetlerini kendi bağımsız organizasyonu ile gerçekleştirdiği, başvuruçunun da bu organizasyon içinde A Dijital Şti.ne ait işyerinde çalıştığı vurgulanmıştır. Ayrıca asıl-alt işverenlik ilişkisinin en önemli unsuru olan asıl işverene ait işyerinde çalışma olgusunun gerçekleşmediği, davalı Krea A.Ş. ile A Dijital Şti. arasında asıl-alt işverenlik ilişkisi bulunmadığı ifade edilmiştir.

6. Temyiz dilekçesinde başvuruç; Krea A.Ş. yönünden açtığı davanın husumet yönünden reddedilmesinin hatalı olduğunu, davalı iki şirket arasında asıl işveren-alt işveren ilişkisi bulunduğunu, nitekim aynı işyerinde çalışan beş işçinin açtığı İstanbul Anadolu 9. İş Mahkemesinin E.2014/135, E.2014/136, E.2014/137, E.2014/138 ve E.2014/139 sayılı dosyalarda davalılar arasında usul işveren-alt işveren ilişkisi bulunduğu yönünde kararlar verdiğini, Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 24/2/2015 tarihli ve E.2015/911, K.2015/8003 sayılı kararıyla söz konusu hükümleri onadığını belirtmiştir. Bu yönüyle davalı Krea A.Ş. hakkında verilen husumetten ret kararının bozulmasını talep etmiştir.

7. Tarafların temyiz başvurusunu inceleyen Yargıtay 9. Hukuk Dairesi 12/2/2019 tarihli kararıyla mahkeme hükmünün usul ve yasaya uygun olduğunu belirterek hükmü onanmıştır.

8. Başvuruç, nihai hükmü 6/3/2019 tarihinde öğrendikten sonra 29/3/2019 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

9. Başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

10. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına gönderilmiştir.

B. Başvuru Formunda Belirtilen ve Somut Dava ile Benzer Nitelikte Oluşmuş İleri Sürülen Davalarla İlgili Süreç

1. Alt İşveren/Asıl İşveren İlişkisinin Bulunduğunun Kabul Edildiği Kararlar

11. Başvuruç ile aynı işverene bağlı olarak çalışan beş işçi, benzer iddialarla İstanbul Anadolu 9. İş Mahkemesinin E.2014/135, E.2014/136, E.2014/137, E.2014/138 ve E.2014/139 sayılı dosyalarında dava açmıştır. İstanbul Anadolu 9. İş Mahkemesi davaları kısmen kabul etmiştir. Karar gerekçelerinde, A Dijital Şti.nin diğer davalı Krea A.Ş.nin satış ve kurulum işlerini üstlendiği, davacıların Krea A.Ş.nin bayisi olan diğer davalıya ait işyerinde çalıştığı, davalılar arasında asıl işveren-alt işveren ilişkisi bulunduğu, her iki davalının da davacıların işçilik alacaklarından müştereken ve müteselsilen sorumlu olduğu belirtilmiştir.

12. İstanbul Anadolu 9. İş Mahkemesinin E.2014/135 sayılı dosyası Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 24/2/2015 tarihli kararıyla onanmıştır.

13. Diğer dava dosyalarında verilen hükümler Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 24/2/2015 tarihli karar ile fazla çalışma ve yıllık ücretli izin alacakları yönünden bozulmuştur. İstanbul Anadolu 9. İş Mahkemesinin E.2015/212, E.2015/213, E.2015/214 ve E.2015/215 sayılı dosyalarında bozmaya uyularak yapılan yargılamalarda davaların kabulüne karar verilmiş; Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 19/9/2016 tarihli kararıyla hükümler onanmıştır.

14. İstanbul Anadolu 2. İş Mahkemesinin E.2016/441 ve E.2016/481 sayılı dava dosyasında ise davalılar arasında asıl işveren-alt işveren ilişkisi bulunduğu, her iki davalının da davacıların işçilik alacaklarından müştereken ve müteselsilen sorumlu olduğu sonucuna ulaşılmıştır. E.2016/441 sayılı dosyada verilen karar İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 24. Hukuk Dairesinin 15/9/2021 tarihli kararıyla istinaf talebi kısmen kabul edilerek alacaklar yönünden yeniden hüküm kurulmuştur. İstanbul Anadolu 2. İş Mahkemesinin E.2016/481 sayılı dava dosyasında da davalılar arasında asıl işveren-alt işveren ilişkisi bulunduğu tespit edilmiş ve karar İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 31. Hukuk Dairesinin 17/2/2021 tarihli kararıyla istinaf talebi kısmen kabul edilerek alacaklar yönünden yeniden hüküm kurulmuştur.

2. Alt İşveren/Asıl İşveren İlişkisinin Bulunmadığının Kabul Edildiği Kararlar

15. Başvurucularla aynı işverene bağlı olarak başka işçiler tarafından da işçilik alacakları için dava açılmıştır. İstanbul Anadolu 26. İş Mahkemesinin E.2015/252 sayılı dosyasında davalılar arasında asıl işveren-alt işveren ilişkisi bulunduğu, her iki davalının da davacıların işçilik alacaklarından müştereken ve müteselsilen sorumlu olduğu belirtilmiştir. Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 26/3/2019 tarihli kararıyla davalı A Dijital Şti'nin sözleşmeler kapsamında diğer davalı Krea A.Ş.'nin ürünlerinin satışı ve kurulmasının yapılması ile teknik servis hizmetlerinin verilmesi işlerini yaptığı vurgulanmıştır. Davalı A Dijital Şti'nin faaliyetlerini kendi bağımsız organizasyonu ile gerçekleştirdiği, davacının da bu organizasyon içinde A Dijital Şti'ne ait işyerinde çalıştığı, bu nedenle asıl-alt işverenlik ilişkisinin en önemli unsuru olan asıl işverene ait işyerinde çalışma olgusunun gerçekleşmediği, Krea A.Ş. yönünden açılan davanın husumetten reddi gerektiği belirtilmiştir. Yeniden yapılan yargılamada Krea A.Ş. yönünden açılan davanın husumetten reddine karar verilmiş, bu karar Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 18/2/2020 tarihli kararıyla onanmıştır.

16. İstanbul Anadolu 9. İş Mahkemesinin E.2014/223 sayılı dosyasında açılan işçilik alacağı yönünden dava kabul edilmiş, Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 26/3/2019 tarihli kararı ile Krea A.Ş. yönünden açılan davanın husumet yokluğu nedeniyle reddine karar verilmesi gerekçesiyle bozulmuş, Mahkemeye boznaya uyularak bu davalı yönünden dava husumetten reddedilmiş, Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 4/2/2020 tarihli kararıyla hüküm onanmıştır.

II. DEĞERLENDİRME

A. Hakkaniyete Uygun Yargılanma Hakkının İhlal Edildiğine İlişkin İddia

17. Başvurucu; aynı işyerinde çalışan diğer işçilerle aynı zamanda açtıkları davalarda Mahkemeye verilen aynı kararlar ilgili olarak Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin farklı uygulama yapmak suretiyle aynı maddi olaya dair gerekçesiz olarak farklı karar vermesinin eşitlik ilkesini zedelediğini, hukuk devletinin temel ilkelerinden birinin hukuk güvenliği ilkesi olduğunu belirterek Anayasa'nın 36. maddesindeki ilke ve haklarının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

1. Genel İlkeler

18. Başvurucunun dile getirdiği iddiaları aynı maddi vakadan kaynaklanan davalarda farklı kararlar verilmesiyle ilgili olarak esaslı nitelikteki bir itirazın yargılanma

surasında cevaplandırılmamasına ilişkin olduğundan başvurunun hakkaniyete uygun yargılanma hakkı kapsamında incelenmesi gerektiği değerlendirilmiştir.

19. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan hakkaniyete uygun yargılanma hakkının ihlal edilmediğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerektir.

20. Anayasa Mahkemesi farklı tarihlerde verdiği kararlarda aynı maddi vakıadan kaynaklanan davalarda farklı kararlar verilmesini hakkaniyete uygun yargılanma hakkı kapsamında incelemiştir. Anayasa Mahkemesinin söz konusu kararlarına göre mahkemelerce uyumsuzluğun çözümünde etkili olan maddi vakıaların değerlendirilmesi, yorumlanması ve nitelendirilmesi derece mahkemelerinin takdirindedir. Maddi vakıalar, uyumsuzlukta uygulanacak hukuk kurallarından farklı olarak sadece somut bir olayı ilgilendirdiğinden ancak somut olayın koşulları çerçevesinde yorumlanabilir ve anlamlandırılabilir. Somut olayın tek bir uyumsuzluğa konu edildiği durumlarda maddi vakıalara ilişkin olarak mahkemeler arasında görüş ayrılığı oluşması mümkün değildir. Buna mukabil aynı olay çerçevesinde birden fazla uyumsuzluğun farklı mahkemelerde davaya konu edildiği hâllerde mahkemelerin olay kapsamındaki bir sorunu farklı değerlendirmesi ve yorumlaması mümkündür. Maddi vakıanın farklı yorumlanmasına bağlı olarak söz konusu davalarda farklı sonuçlara ulaşılması ve birbiriyle çelişen kararlar verilmesi mümkün olabilir. Bu durumda da aynı maddi vakıanın farklı değerlendirilmesine bağlı olarak adil yargılanma hakkının ihlal edileceği kabul edilmiştir (*Özlem Terzioğlu*, B. No: 2014/19341, 21/11/2017, §§ 45, 46; *Mehmet Arif Madenci*, B. No: 2014/13916, 12/1/2017, § 81; *Türkan Bal* [GK], B. No: 2013/6932, 6/1/2015, § 53; *Hakan Altıncaan* [GK], B. No: 2016/13021, 17/5/2018, § 44).

21. Öte yandan mahkemelerin müferit bazı olaylarda farklı kararlar vermesi kuramın öngörülebilir olma niteliğini yitirdiğinin söylenebilmesi için yeterli olmayıp içtihat farklılığının derinleşmiş ve mütazın hâle gelmiş olması gerekir. Ayrıca spesifik bazı olaylarda verilmiş farklı kararların bulunduğu hareketle içtihat farklılığının derinleştiği ve şüpheye bir boyut kazandığı da kabul edilemez. Anayasa Mahkemesinin bir konuyla ilgili olarak verilmiş tüm mahkeme kararlarını yeknesak hâle getirme gibi bir işlevi bulunmadığı gibi mahkeme kararlarındaki hukuka aykırılıkların giderme ödevi de mevcut değildir (*Selahattin Bayrı*, B. No: 2018/32374, 15/9/2021, § 42).

22. İlgili mevzuatın ilk defa yorumlanmasında yetki ve görev bakımından farklı durumda bulunan mahkemeler arasında farklılıklar oluşması doğaldır. Diğer bir deyişle değişik yargı kademelerinde görev alan hâkimlerin tamamının ilk defa uygulanan bir kuralı aynı şekilde yorumlaması mümkün olmayabilir. Ancak böylesi bir durumda mahkemelerin uygulamaları arasındaki uyumu ve içtihat birliğini sağlamaya yönelik mekanizmalar önem taşımaktadır (*İslam Şahin*, B. No: 2014/7280, 21/1/2016, § 54; *Uğur Çelik*, B. No: 2015/20244, 15/6/2016, § 53). Yüksek mahkemelerin fonksiyonlarından biri de yargı kararları arasında doğabilecek içtihat farklılıklarına bir çözüm getirmektir. Bununla birlikte yeni kabul edilmiş bir kanunun yorumlanmasında olduğu gibi bazı hâllerde içtihadın mütstakar hâle gelmesinin belirli bir zamanı gerektirdiği açıktır (*Türkan Bal*, § 56).

23. Yukarıda genel ilkelerin bahsedildiği karara göre Anayasa Mahkemesi *Türkan Bal*, *Özlem Terzioğlu*, *Hakan Altıncaan* başvurularında yargı mercilerinin aynı nitelikteki uyumsuzluklarda farklı sonuçlara ulaşması ve söz konusu kanaatlere ulaşırken kararlarda kabul edilebilir gerekçeleri sunmamasını adil yargılanma hakkı yönünden ihlal nedeni olarak değerlendirmiş, buna karşın *İslam Şahin*, *Uğur Çelik* ve *Selahattin Bayrı* başvurularında

komryu içtihat farklılığı hukuki öngörülebilirlik ve belirlilik perspektifinde ele alarak münferit bazı olaylarda mahkemelerin farklı kararlar vermesinin adil yargılanma hakkı yönünden sorun teşkil etmeyeceği sonucuna ulaşmıştır.

2. İlkelerin Olaya Uygulanması

24. Bu ilkeler ışığında somut olay değerlendirildiğinde başvurusunun temel şikâyeti, aynı işyerinde benzer koşullarda çalışan işçiler tarafından açılan davaların bir kısmında yargı mercisinin farklı bir yaklaşımı benimsemesi ve buna ilişkin iddia ve itirazların yargılanmada dikkate alınmaması nedeniyle hakkaniyete uygun yargılanma hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

25. Somut olayda başvuru ile aynı işyerinde çalışan ve aynı durumda olan işçiler tarafından açılan davalarda temyiz incelemesini yapan Yargıtay 9. Hukuk Dairesi, davaların arasında asıl işveren-alt işveren ilişkisi olduğu değerlendirilmesinin tamamen aksi yönde bir kanaatle davalı A Dijital Şti'nin sözleşmeler kapsamında diğer davalı Krea A.Ş'nin ürünlerinin satışı, kurulununun yapılması ve teknik servis hizmetlerinin verilmesi işlerini yaptığını belirterek davalı A Dijital Şti'nin faaliyetlerini kendi bağımsız organizasyonu ile gerçekleştirdiği, başvurusunun da bu organizasyon içinde A Dijital Şti'ne ait işyerinde çalıştığı, bu nedenle asıl-alt işverenlik ilişkisinin en önemli unsuru olan asıl işverene ait işyerinde çalışma olgusunun gerçekleşmediği Krea A.Ş. yönünden açılan davanın husumetinin reddi gerektiğini ifade ederek kararı bozmuş; neticede başvurusunun davasının farklı sonuçlandığı anlaşılmıştır.

26. Anayasa Mahkemesinin kural olarak somut davadaki kanıtları değerlendirme ve hukuk kurallarını yorumlama gibi bir görevi yoktur. Ancak mahkemelerin yargılama sırasında taraflarca ileri sürülen argümanların gerçekliğinin tespitine yönelik gerekli ve etkili incelemeleri yapması, elde edilen deliller çerçevesinde ilgili ve yeterli bir gerekçeyle değerlendirme yaparak ulaştığı sonucun makul ve öngörülebilir sınırlar içinde olması adil yargılanma hakkının bir gereğidir.

27. Ancak aynı maddi vakadan kaynaklanan ve farklı mahkemelerce görülen davalarda birbirinin aksi yönde kararlar verilmesinin engellenmesi için yargısal sistem içinde çeşitli mekanizmaların geliştirilmesi, mahkemelerin de yargısal süreçte bu yönde dile getirilen itirazları dikkate alarak kararlarında neden farklı sonuca ulaştıkları ile ilgili ayrıntılı ve ikna edici değerlendirme yapmaları gerektiği açıktır. Aksi takdirde birbirine tamamen zıt olarak verilen kararlar hukuki belirsizlik oluşturabileceği gibi bireyler nezdinde yargısal sisteme olan güveni sarsabilecektir.

28. Başvurusunun başvuru konusu davanın yargılanması sırasında Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin söz konusu esasa ilişkin kararlarını anılan Daireye sunarak itirazlarını dile getirdiği anlaşılmaktadır. Bu kapsamda ileri sürülen itirazın davanın sonucunu etkileyecek nitelikte ve Yargıtay Dairesince dikkate alınarak değerlendirilmesi gereken bir itiraz olduğu açıktır.

29. Başvurusunun kendisi ile aynı durumda olan ve aynı işyerinde çalışan işçinin açtığı davada aynı maddi vakaya dair tamamen aksi yönde değerlendirmede bulunan Yargıtay kararı çerçevesinde dile getirdiği itirazı ile ilgili olarak Yargıtay 9. Hukuk Dairesi kararında herhangi bir açıklamada bulunulmamıştır. Dolayısıyla davanın sonucunu değiştirebilecek nitelikte olan söz konusu itirazlara karşı hangi şekilde sonuca ulaşıldığının başvuru ve

üçüncü kişiler tarafından objektif olarak anlaşılmasına imkân verecek düzeyde ilgili, makul ve yeterli bir gerekçe ile açıklanmadığı anlaşılmıştır. Bu sebeple hukuk sisteminde farklı kararlar verilmesi sonucunu doğuran somut davadaki uygulama nedeniyle yargılamanın hakkaniyetinin zedelendiği sonucuna varılmıştır.

30. Açıklanan gerekçelerle başvurusunun Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan hakkaniyete uygun yargılanma hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

B. Makul Sürede Yargılanma Hakkının İhlal Edildiğine İlişkin İddia

31. Anayasa Mahkemesi, olay ve olguları somut başvuru ile benzer nitelikte olan *Güher Ergun ve diğerleri* (B. No: 2012/13, 2/7/2013) kararında uygulanacak anayasal ilkeleri belirlemiştir. Bu çerçevede yargılama süresinin makul olmadığı gerekçesiyle makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği sonucuna ulaşılmıştır. Somut başvuruda da yargılamanın 4 yıl 11 ay 26 gün sürdüğü anlaşıldığından anılan kararda açıklanan ilkelerden ve ulaşılan sonuçtan ayrılmayı gerektiren bir durum bulunmamaktadır. Bu doğrultuda başvurusunun Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

III. GİDERİM

32. Başvurucu; ihlalin tespiti, 100.000 TL maddi ve 100.000 TL manevi tazminata karar verilmesi talebinde bulunmuştur.

33. Başvuruda tespit edilen hak ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmaktadır. Bu kapsamda kararın gönderildiği mahkemeye yapılması gereken iş, yeniden yargılama işlemlerini başlatmak ve Anayasa Mahkemesini ihlal sonucuna ulaştıran nedenleri gideren, ihlal kararında belirtilen ilkelere uygun yeni bir karar vermektir (*Mehmet Doğan* [GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018, §§ 54-60; *Aliğal Alkaya ve diğerleri* (2), B. No: 2016/12506, 7/11/2019, §§ 53-60, 66; *Kadri Entis Berberoğlu* (3) [GK], B. No: 2020/32949, 21/1/2021, §§ 93-100).

34. Hakkaniyete uygun yargılanma hakkı yönünden ihlal sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasının yeterli bir giderim sağlayacağı anlaşıldığından tazminat taleplerinin reddine karar verilmesi gerekir.

35. Makul sürede yargılanma hakkı yönünden ihlal tespitiyle giderilemeyecek olan manevi zararları karşılığında net 31.000 TL manevi tazminatın başvurusuza ödenmesine karar verilmesi gerekir.

IV. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. 1. Makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

2. Hakkaniyete uygun yargılanma hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. 1. Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılama hakkı kapsamındaki makul sürede yargılanma hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,

2. Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan hakkaniyete uygun yargılanma hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Kararın bir örneğinin hakkaniyete uygun yargılama hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak amacıyla İstanbul Anadolu 10. İy Mahkemesine (E.2014/129, K.2016/43) GÖNDERİLMESİNE,

D. Başvurucuya net 31.000 TL manevi tazminat ÖDENMESİNE, tazminata ilişkin diğer taleplerin REDDİNE,

E. 364,60 TL harç ve 9.900 TL vekalet ücretinden oluşan toplam 10.264,60 TL yargılama giderinin başvurucuya ÖDENMESİNE,

F. Ödemelerin kararın tebliğini takiben başvurunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına; ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal faiz UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 19/1/2023 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.